

NR. 18 AN VII (2018)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
“SPIRU HARET” FOCȘANI

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză**
- **Prof. Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Florin Roșu, profesor de psiho-pedagogie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Deniza Toia, profesor de socio-umane**

Redactor, Oana Bâra, cl. a XII-a E

Redactor, Eduard Suditu, cl. a XI-a F

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovich

Prof. Marius Măciucă

COLABORATORI

- **Doina Adetu, profesor de limba română**
- **Corina Elena Agache, profesor de istorie**
- **Mihaela Antonache, profesor de științe socio-umane**
- **Daniela Ciolpan, profesor Colegiul Tehnic „Gh. Asachi”, Focșani – invitat**
- **Nela Nicoleta Ghiorgă, profesor de biologie, C.S.E.I. „Elena Doamna” Focșani**
- **Elena Miron, profesor de limba latină**
- **Liliana Popa, profesor de religie, Liceul Teoretic „Ioan Slavici”, Panciu – invitat**
- **Dănuț Săcrieru, profesor de geografie**
- **Constantin Teodor, profesor de geografie, Școala gimnazială „I. Creangă” Loc. I.C.Brătianu, Jud. Tulcea - invitat**
- **Roxana Vlăsceanu, profesor de limba engleză**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

CANDELE ÎN CER...

Neamul nostru românesc, prea adesea încercat de istorie, a fost binecuvântat de Dumnezeu cu multe suflete-lumină, risipite în toate colțurile țării. Pe unii dintre ei i-am simțit călăuze spirituale încă din timpul vieții lor pământești, iar românii, numindu-i „părinți”, au curs către ei râuri: părintele Arsenie Boca, părintele Cleopa Ilie, părintele Arsenie Papacioc, părintele Teofil Pârâianu, părintele Adrian Făgețeanu, sau părintele Dumitru Stăniloae. Dar știm sigur că sunt mai mulți cei care, știuți sau discreți, și-au petrecut și-și petrec viața în rugăciuni pentru mântuirea noastră, a tuturor. Și sunt mulți care și-au dat viața pentru credință și neam în închisorile comuniste. Prin astfel de părinți, care și-au făcut sufletele trepte ale lungii scări către divinitate, credința acestui neam a dăinuit, prin astfel de părinți am învățat că rugăciunea este calea prin care ne găsim sensul vieții, prin ei am rezistat, uniți, ca popor.

Un astfel de părinte a fost și Iustin Pârvu, plecat de curând în lumea „unde nu este nici durere, nici întristare, nici suspin”. Ne-a lăsat triști, dar, paradoxal, fericiți, pentru că avem credința că s-a mai aprins în cer o candelă pentru noi.

S-a născut în județul Neamț, în Poiana Largului, la 10 februarie 1918. Rasa monahală a îmbrăcat-o la Schitul Durău, în 1936. În timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, ca preot militar, ajunge până la Don. Absolvă seminarul din Roman în 1945, an în care este arestat de regimul comunist. Condamnat pentru 12 ani, va rămâne în închisoare până în 1964, pentru că va refuza să se lepede de credință. Va fi muncitor forestier, apoi monah la mănăstirile Secu și Bistrița. Din 1992 va începe construcția Mănăstirii Petru Vodă, mănăstire unicat în România pentru că e închinată martirilor temnițelor comuniste, martiri pe care i-ar fi vrut canonizați. Apoi a ridicat o mănăstire de maici, la Paltin, unde ființează un adăpost de bătrâni și unul pentru copii.

Acest exercițiu de sinteză arată că e nevoie doar de câteva rânduri pentru a trece în revistă o viață. Dar, când vrei să arăți că această viață a fost plină de har, cuvintele încep să devină puține și neputincioase. Să zici că viața sa a fost o lecție de credință creștină, o lecție de răbdare, una de iertare, una de iubire sau toate la un loc, tot ar fi prea puțin. Cum poți să spui cât dăruia părintele Iustin și cum schimba

viața celor care ajungeau la Petru Vodă ? Care cuvinte ar putea să exprime speranța și încrederea cu care veneau să-l caute zilnic sute de oameni? Unii doar auziseră de Sfinția Sa și sperau că-i va ajuta să-l descopere pe Dumnezeu din ei; alții îl cunoșteau de mult timp și veneau la el ori de câte ori viața lor ajungea într-un moment de cumpănă. Așteptau răbdători în fața chiliei sale pentru că știau că, oricât de ocupat, obosit sau bolnav ar fi părintele, îl va primi pe fiecare, îi va asculta necazul și îi va spune acele cuvinte pe care le aștepta. Și intrau, pe rând, în mica chilie pe care părintele o împărțea cu un motan siamez; rămâneau uimiți de liniștea pe care o găseau aici, într-un loc de pelerinaj, dar nu o regăseau în casele lor mult mai mari și mai confortabile. Părintele avea doar câțiva metri pătrați, iar acel puțin îl împărțea cu toți care treceau pe la el cu naturalețea celui care s-a născut pentru alții. Deseori, după slujba de la miezul nopții, credincioșii se culcau, dar la ușa chiliei lui, lumina nu se stinge, pentru că nu se retrăgea dacă nu-i văzuse pe toți care veniseră la el. Pe credincioși îi doborâse așteptarea, însă părintelui încă îi dădea putere Dumnezeu, ca dintr-un izvor nesecat. Iar oamenii ieșeau blânzi și iubitori, răbdători și senini, parcă te aflai într-o altă Românie. Poate aceasta este „cea eternă”! Și cred că, încă multe veacuri, noi, sau alții, să sperăm că din ce în ce mai mulți, venind aici, în liniște și cu credință, vom ajuta să bată mai departe că avea părintele în el o înțelegerea noastră profană, o nu s-a stins odată cu ultima va deveni din ce în ce mai permanent la rădăcină și de

inima acestui neam. Pentru putere dincolo de putere care, suntem siguri, lui suflare, ci, din contra, mare, dacă va fi udată credința noastră.

Așadar, să mergem la Pârnu, să pornim în pelerinaj sfinților noștri părinți, pentru ști cine suntem în acest iureș Doar de la ei putem învăța că ci și iubire, nu e doar grabă, învață să conjugăm corect

mormântul părintelui Iustin spre mormintele tuturor că numai astfel vom mai al globalizării și egalizării. viața nu e doar competiție, ci și răgaz. Doar ei ne verbul „a fi”.

Și, pentru acesta, le spunem cu umilință și recunoștință: „Sărut mâna, părinte Iustin!”, „Sărut mâna, sfinți părinți!”

Prof. Doina Adetu
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”
Focșani

CLONAREA REPRODUCTIVĂ - Probleme etice și psihosociale –

I.CLONAREA- definire

A crea o clonă umană înseamnă a realiza o copie genetică a unui om care există deja. Termenul este folosit pentru clonarea umană artificială, realizată în laborator și nu pentru cea naturală, cum este cazul gemenilor sau a tripleților monoziți. În clonare aportul genetic masculin lipsește la concepție. Clona poate aparține unui bărbat sau unei femei în viață, contactul sexual nemaifiind necesar deoarece fertilizarea nu mai este făcută de un spermatozoid; pentru clonare se poate folosi orice celulă umană adultă din corpul omului.

II.CLONAREA REPRODUCTIVĂ UMANĂ

Plecând de la ideea că toate celulele corpului uman, indiferent de structura sau funcția îndeplinită posedă același A.D.N, se ajunge la concluzia că orice celulă poate fi folosită în procesul de clonare. Funcția specifică a celulei care este folosită la clonare va fi inhibată de ovul care îi va reprograma A.D.N-ul astfel încât aceasta să se poată divide ca un zigot (ou fecundat).

Aceste procese au loc pe o placă de sticlă, în laborator, sub microscop (**nu** în uterul mamei) și nu implică participarea vreunui spermatozoid. Rezultatul acestei clonări umane reproductive va fi dat de nou-născuții identici cu donatorul. Clona va avea un singur părinte genetic (donatorul de celulă) și poate fi considerată fratele lui geamăn identic, dar mai tânăr.

III. IMPORTANȚA CLONĂRII

Scopul clonării nu este acela de a obține copii identice ale unor animale existente, ci folosirea lor ca modele experimentale pentru:

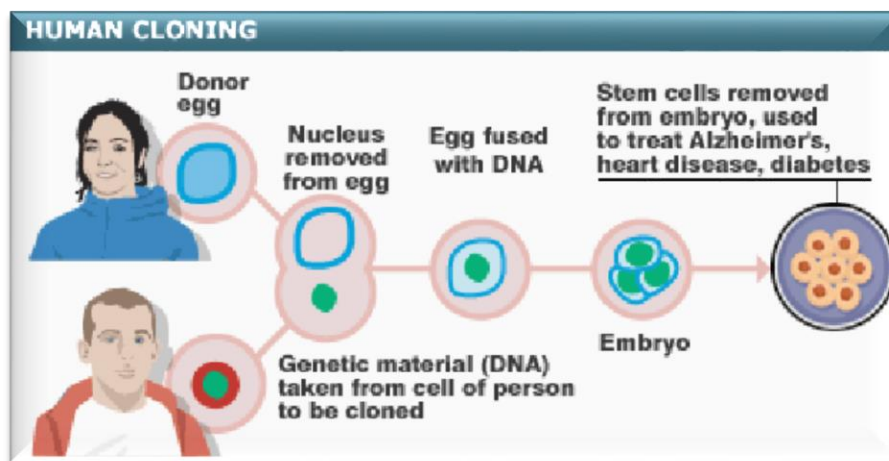
- obținerea unor celule stem;
- obținerea unor substanțe terapeutice;
- rezolvarea unor boli umane.

Tot o explicație terapeutică a clonării ar putea fi și modificarea genetică a unor animale astfel încât organelle lor să poată fi tolerate de sistemul imun și transplantate la om. Văzută din această perspectivă clonarea umană reprezintă o modalitate de control și tratament a bolilor.

IV. TIPURI DE CLONARE

Se deosebesc două tipuri principale de clonare:

- **clonarea reproductivă** (producerea unui embrion uman cu scopul de a iniția o sarcină și de a se naște un copil);
- **clonarea terapeutică** (obținerea unor celule stem/șușă pluripotente care au capacitatea de a produce celule și țesuturi normale utile în înlocuirea celor distruse de boli).

V. CLONAREA UMANĂ- ASPECTE ETICE

Unul dintre părinții bioeticii Hans Jonas se referea în 1985 la câteva posibile aplicări ale clonării omului:

- copierea unor indivizi de mare geniu au de o frumusețe rară, acest lucru ducând la îmbunătățirea speciei;
- copierea unor indivizi sănătoși pentru a evita riscul unor boli ereditare;
- oferirea unui copil unei familii sterile;
- oferirea unui copil cu un genotip la alegere;
- determinarea sexului la copilul care se va naște, acesta fiind dat de persoana care donează nucleul celulei transplantate.

VI. PERICOLELE CLONĂRII

Primul pericol poate fi dat de distrugerea relațiilor familiale, dispariția legăturilor de rudenie. Prin acest fel de reproducere pot să apară combinații cel puțin stranii: un copil poate fi tatăl sau mama surorii sale.

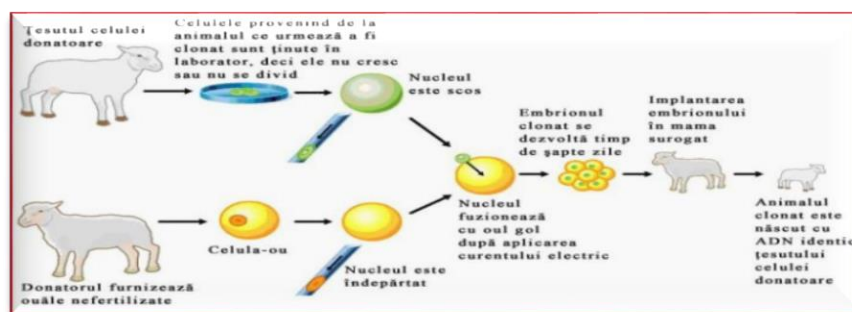
Alt pericol iminent al clonării umane poate fi reducerea patrimoniului genetic al oamenilor. Prin producerea de clone multiple există riscul de a crea o populație formată din indivizi identici care ar putea însă să sufere de aceleași boli sau să fie sensibili la același tip de agenți patogeni. În acest caz un singur virus ar putea distruge populația de pe o zonă întinsă, chiar întreaga specie.

VII. CLONAREA- IMPLICAȚII SOCIALE

Problema unui fenomen social care este disputat din punct de vedere moral este amplificată dacă acesta este reglementat prin legea constituțională. În acest caz nu mai acționezi contra unui fenomen, ci contra unei instituții juridice care sfidează orice normă socială alta decât cea acceptată de ea. În acest caz problemele devin atât de încurcate, încât trebuie să treacă foarte mulți ani, acestea să devină proeminente din punct de vedere social, astfel încât să ai opinia publică de partea ta ca să poți ataca acea lege care încalcă principiul moral.

VIII. CLONAREA- INTERPRETARE MORALĂ

Nașterea oii Dolly a provocat o mare panică, polemici aprinse în opinia publică. Astfel oameni cu putere decizională au cerut încetarea experimentelor în vederea clonării umane și au suspendat subvențiile de la stat sau au declarat că acest proces nu poate fi justificat și tolerat de societate deoarece încalcă drepturile fundamentale ale omului, e contrar principiului egalității dintre ființele umane, permițând o selecție eugenistă și rasistă a speciei umane.

IX. CLONAREA LA NIVEL EUROPEAN

Rezoluția Parlamentului European din 1989 a considerat că o interzicere la nivel juridicar ar fi singura reacție posibilă la crearea de ființe umane prin cloni.

În România, în anul 1998 a fost votată o lege prin care este interzisă clonarea.

Bibliografie:

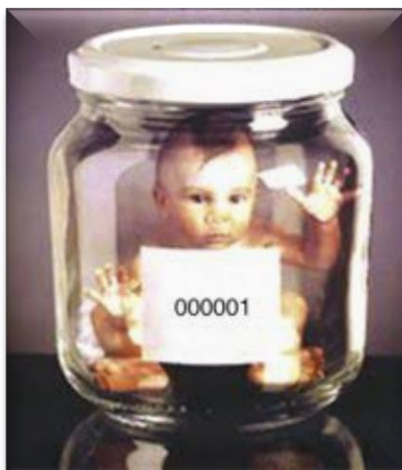
Lee M. Silver - *Clonarea umană- un șoc al viitorului*;

www.romedic.ro/clonarea-umană;

www.romedic.ro/clonareautumană-clonareaterapeutică-clonareabiochimică;

[https://clonarea.wikispaces.com/Argumente pro și contra clonării umane](https://clonarea.wikispaces.com/Argumente+pro+și+contra+clonării+umane).

Prof. Nela Nicoleta Ghiorghiță
C.S.E.I „ELENA DOAMNA” FOCȘANI

Marele Sfinx de la Giza

Marele Sfinx din Egipt, o enigmă nedeslușită. Îngropat în nisip aproape toată viața sa, în jurul enigmaticului Sfinx a existat întotdeauna o aură de mister, provocând speculații cu privire la vârsta, semnificația, la modalitatea de construire, la camerele secrete, rolul profetic și relația cu celelalte piramide, nu mai puțin misterioase. O mare parte a acestor teorii îi aduc la disperare pe egiptologi și arheologi, care se străduiesc să fie unicii stăpâni și deținători ai secretelor Sfinxului.

Poate că rolul primar al acestui simbol național al Egiptului antic și modern, care străjuiește platoul de la Gizeh, a fost tot timpul acesta: să stârneasca imaginația poezilor, învățaților, misticilor, aventurierilor și turiștilor secole de-a rândul.

Sfinxul de la Gizeh reprezintă esența Egiptului. Stând cu fața către soare, Marele Sfinx este situat pe platoul de la Gizeh, la aproximativ 10 km vest de Cairo, pe malul vestic al Nilului. Conducătorii egipteni îl venerau ca pe un aspect al Zeului

Soarelui, numindu-l Hor-Em-Ekhet (Horus al Orizontului). Sfinxul este situat în zona necropolei stravechiului Memphis, locul puterii pentru faraoni, la mică distanță de trei mari piramide – Marea Piramida a lui Khufu (Kheops), Khafre (Khefren) și Menkaure (Mykerinos).

Descriere

Sfinxul are corpul unui leu și capul unui rege sau zeu. Capul are 6 m înălțime și 4 m lățime, iar numai ochii au 2 m înălțime. Nasul și barba lipsesc, doar barba fiind expusă la Muzeul Britanic. O istorie arabă din secolul al XV-lea (al cărei autor este egipteanul Taqi Al-Maqrizi) ne raportează că nasul a fost distrus de către un mistic sufist, pe nume Muhammad Saim al-Dahr, acesta supărat fiind pe faptul că egiptenii vremii, deși nu mai erau de mult păgâni, îl venerau și îi aduceau totuși ofrande, convinși fiind că fertilitatea adusă de Nil depinde de Sfinx.[1] Arabii egipteni îl numesc "Abu Hol", adică "Tatăl Groazei", iar tăierea nasului, în pământ islamic, era considerată ca un semn de infamie.[1] În trecut, statuia a fost pictată: roșu pentru față și corp și galben cu dungi albastre pentru cap. Sfinxul a fost construit pe locul unei cariere de piatră și se pare că a fost sculptat dintr-o singură bucată de piatră de var. Au avut loc câteva restaurări și, în timp, s-au adăugat noi blocuri de piatră, dar păstrarea acestei statui este încă o problemă. Sfinxul a suferit enorm din pricina ravagiilor timpului, a oamenilor, a poluării. De fapt, singurul lucru care l-a salvat de la distrugerea completă a fost faptul că aproape tot timpul a fost acoperit de nisip. Au existat mai multe încercări de restaurare de-a lungul mileniilor, începând cu anul 1400 î.Hr., pe vremea faraonului Tutmosis al IV-lea. După ce a adormit la umbra Sfinxului, pe când se afla la vânătoare, faraonul a visat că marele animal se îneca din pricina nisipului care îl acoperea și i-a spus că, dacă îndepărtează acest nisip, va obține coroana Egiptului de Sus și de Jos. Între

labele din față ale Sfinxului se afla o stela de granit, acum numita Stela Visului, inscripționată cu povestea visului faraonului.

Cum a fost construit Marele Sfinx

Marele Sfinx a fost sculptat din gresie naturală, destul de moale, rămasă în cariera folosită pentru construcția piramidelor. Labele din față au fost construite separat, din blocuri de gresie. Una dintre cele mai mari ciudățenii ale sculpturii este faptul că, în raport cu trupul, capul este mult prea mare. Capul este posibil să fi fost resculptat de mai multe ori, din porunca faraonilor ulteriori, deși, din punct de vedere stilistic, acest lucru nu pare să fi avut loc după perioada Vechiului Regat în Egipt (care s-a încheiat în jurul anului 2181 î.Hr.). Capul original se poate să fi fost de berbec ori de uliu, iar forma umană să-i fi fost dată mai târziu. Diferitele reparații ale capului, de-a lungul mileniilor, au redus sau modificat proporțiile faciale. Oricare dintre aceste explicații poate sta la baza dimensiunii reduse a capului comparativ cu trupul, mai ales dacă Marele Sfinx este mai vechi decât se crede în mod tradițional.

De când datează Sfinxul?

În ultimii ani, s-a discutat aprins despre datarea monumentului. Autorul John Anthony West a observat primul tiparele deteriorării Sfinxului, care corespund mai degrabă unei eroziuni cauzate de apă decât de vânt și nisip. Aceste tipare au părut ciudate, cu atât mai mult cu cât nu au fost descoperite și la celelalte structuri de pe platou. West l-a chemat pe

geologul și profesorul Robert Schoch, de la Universitatea din Boston, care, după ce a examinat noile descoperiri, a căzut de acord cu varianta eroziunii prin apă. Deși Egiptul este arid astăzi, în urma cu aproximativ 10000 de ani, ținutul era umed și ploios. În consecință, West și Schoch au ajuns la concluzia că, pentru a prezenta efectele eroziunii prin apă, Sfinxul ar trebui să aibă o vârstă cuprinsă între 7 000 și 10 000 de ani. Egiptologii au respins teoria lui Schoch, considerând-o complet eronată și susținând că furtunile și ploile cândva frecvente în Egipt au încetat cu mult înainte de construirea Sfinxului. În plus, de ce nu au existat și alte semne de eroziune acvatică pe platoul Giseh, care să valideze teoria lui West și a lui Schoch? Ploaia nu putea fi restrânsă la un singur monument. West și Schoch au fost, de asemenea, criticați pentru că au ignorat nivelul înalt de poluare atmosferică industrială din ultimul secol, care a produs pagube uriașe monumentelor de la Giseh.

Marele Sfinx îl reprezintă pe faraonul Khafren?

Explicația pentru enigmatică sculptură (preferată de majoritatea egiptologilor) este aceea ca Khefren, faraon din cea de-a Patra Dinastie, a pus ca piatra să fie sculptată în formă de leu, având chipul său, în același timp cu construcția Piramidei lui Khefren, din apropiere, în jurul anului 2540 î.Hr. Cu toate acestea, nu există nicăieri inscripții care să-l identifice pe Khefren cu Sfinxul, după cum nu există nicio mențiune a acestei construcții, ceea ce este uimitor, dată fiind grandioarea monumentului. În ciuda faptului că mulți egiptologi susțin contrariul, nimeni nu știe cu siguranță când a fost construit Sfinxul sau de către cine. În 1996, un detectiv și expert în identificări din New York a conchis că fața Marelui Sfinx nu se potrivea reprezentărilor cunoscute ale chipului lui Khefren. A susținut că există mai degrabă o asemănare cu fratele mai mare al lui Khefren, Djedefra.

Există încăperi secrete sub Sfinx?

Există diferite legende despre pasaje secrete asociate acestuia. Investigațiile Universității de Stat din Florida, ale Universității Waseda din Japonia și cele ale Universității din Boston au localizat mai multe anomalii în zona din jurul monumentului, deși este posibil ca acestea să fie caracteristici naturale. În 1995, muncitorii care lucrau la renovarea unei parcuri din împrejurimi au descoperit o serie de tuneluri și drumuri, dintre care două duceau în subteran, în apropierea Sfinxului. Bauval este de părere că acestea sunt contemporane cu Sfinxul însuși. Între anii 1991 și 1993, în timp ce examina dovezi eroziunii monumentului folosind un seismograf, echipa lui Anthony West a descoperit dovezi ale unor anomalii sub forma unor spații sau camere goale, de formă regulată, aflate la câțiva metri sub pământ, între labele Sfinxului și de fiecare parte a acestuia. Nu s-a permis o examinare ulterioară. Să fi existat vreo fărâma de adevăr în profeția lui Edgar Cayce cu privire la descoperirea unei biblioteci?

Face parte Sfinxul dintr-o harta astronomică?

Autorul Robert Bauval are propria teorie cu privire la datarea Sfinxului. Bauval a publicat o lucrare în 1989, demonstrând că cele trei Mari Piramide de la Giseh – și poziția lor față de Nil – au format un fel de hologramă 3D pe pământ a celor trei stele care alcatuiesc centura Orion și a poziției acestora față de Calea Lactee. Împreună cu Graham Hancock, autorul bestsellerului *Fingerprints of the Gods*, Bauval a elaborat o teorie conform căreia Sfinxul, piramidele din vecinătatea acestuia și diferitele scrieri antice constituie un fel de hartă astronomică, aflată în conexiune cu constelația Orion. Concluzia lor este că cel mai bine se potrivește cu această hartă ipotetică poziția stelelor din 10500 î.Hr., ceea ce împinge încă și mai mult înapoi în timp originea Marelui Sfinx.

Prof. CONSTANTIN TEODOR

Școala Gimnazială "Maior Ioan Murgescu" Smîrdan, jud. Tulcea

Școala Gimnazială "Ion Creangă" I.C. Brătianu, Jud. Tulcea

Rugăciunea

"Rugăciunea schimbă lucrurile. Fă-ți timp să te rogi!"

În viața fiecăruia dintre noi, rugăciunea este pavăză și putere. Ea are forță asupra noastră să ne aducă fericirea pe care ne-o dorim cu toții, aceea de a ajunge prin contemplare la virtutea dragostei și a credinței în Unul Dumnezeu, Cel Drept, Bun și Atotputernic.

Consider că fiecare din noi ar trebui să-i cunoască profunzimea, ea este dar de la Dumnezeu pe care noi îl oferim Lui ori de câte ori îngenunchem și-i mulțumim pentru tot. Pentru toți creștinii rugăciunea înseamnă o profunzime a gândurilor, un sacru al gândurilor și o sfințenie a sufletelor. În rugăciunile noastre, în dialogul cu divinitatea noi urcăm cu Dumnezeu și Dumnezeu coboară la noi. Atunci simțim că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile, ne ocrotește și ne are sub paza Sa.

Orice loc în care ne rugăm este un loc sfânt, unde Dumnezeu este de față. Receptorul vieții noastre lăuntrice să fie deschis pentru această convorbire a vieții noastre cu Dumnezeu. Să ne străduim ca, înainte de a începe rugăciunea, să ne pregătim, să izgonim din inima noastră orice gând pătimăș, căci inima noastră este templu al Duhului Sfânt și trebui să-i acordăm cinstea cuvenită.

Când ne rugăm pentru aproapele nostru, realizăm că suferința lui ne aparține întru totul. Atunci când ne iubim aproapele, prietenii, frații, părinții, nu putem să nu ne rugăm pentru ei.

Rugăciunea devine familiară și ușor de făcut atunci când este zilnică, puterea obișnuinței îi dă ușurință.

Trebuie să-L considerăm pe Dumnezeu prezent lângă noi, să vorbim cu El în mod sincer, fără falsitate și să ascultăm în tăcere ceea ce El ne răspunde întotdeauna în conștiința noastră. El ne ascultă întotdeauna cu răbdare și ia aminte în cererile noastre atunci când venim la El sinceri și cu inima deschisă, așa cum dorește El.

Rugăciunea nu trebuie considerată ca o senzație plăcută și liniștitoare, ca pe un farmec al imaginației înflăcărate, nici ca pe lumina spiritului care ne descoperă cu ușurință adevărul, nici ca pe o consolare a suferințelor noastre. Toate acestea sunt daruri exterioare pe care Dumnezeu le acordă din când în când aleșilor Lui. Totuși, adevărata dragoste pentru Dumnezeu nu caută daruri, nu așteaptă ca să le aibă și apoi să-L iubească pe Dumnezeu.

Această dragoste este adevărata renunțare de sine, ce se agață cu disperare și încredere oarbă de Dumnezeu, chiar în ariditatea inimii, în neputința concentrării atenției, în renunțarea la orice suport moral, la orice bucurie și consolare personală. Adevărata dragoste nu așteaptă clipe de extaz pentru a vorbi cu Dumnezeu.

Toate aceste sentimente față de Dumnezeu, ne umple spiritul, ne dau aripi să ajungem aproape de Dumnezeu și să urcăm duhovnicește pe treptele credinței.

Rugăciunea este maica și împărăteasă peste toate faptele bune, pentru că ea se numește maica tuturor faptelor bune, pentru că ea aduce în sufletul nostru pe cea mai mare faptă bună – dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele.

Toate faptele bune ajută pe om să câștige dragostea de Dumnezeu, dar nici una ca rugăciunea. Că rugăciunea, de aceea se cheamă „maica faptelor bune”, că ea pe cea mai mare faptă bună o ajunge, pe dragoste.

Toate faptele bune apropie pe om de Dumnezeu, dar rugăciunea le unește.

Rugăciunea nu numai că îl apropie pe om de Dumnezeu, ea îl lipește de Dumnezeu și îl face un duh cu El.

Omul are misiunea divină, să se înalțe neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile cele pământești, ca să se facă înger întrupat. Acesta nu se va putea împlini așa ușor dacă nu va întrebuința rugăciunile curate, virtuțile și toate faptele bune.

Rugăciunea este dăruită omului ca o călăuză pe pământ de Bunul Dumnezeu.

Cu rugăciunea, omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeu și se amestecă cu îngerii.

Rugăciunea este sufletul creștinătății, fără rugăciune niciun suflet nu se poate mântui.

Prof. Liliana Popa
Liceul Teoretic Ioan Slavici, Panciu, Vrancea

ERASMUS+, O EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ INEDITĂ

M-a fascinat mereu ideea de cunoaștere a altor culturi și mi-am dorit mereu să pătrund în mediul de viață a altor oameni și să învăț, lăsându-mă înconjurată și observând. Socrate spunea că trupul poate fi întărit prin muncă, iar mintea prin studiu, însă nu strică uneori ca studiul să ia forma unei experiențe de viață inedite. În perioada 4-10 Martie 2017 am participat în Alcalá de Henares, Spania la cursul „Innovative skills in ICT through collaborative and project-based teaching and learning”

Activitățile s-au desfășurat pe parcursul unei săptămâni după următorul program:

În timpul cursului, participanții împărțiți în echipe mixte

1. Cursul, *Ce înțelegem prin munca de colaborare?*
 - Team building
 - Introducere în munca de colaborare și cooperare
2. Webquest în sala de clasă
 - Ce este un Webquest
 - Beneficiile webquest
 - Părți esențiale ale unui Webquest
 - Subiectele care urmează să fie utilizate într-un webquest
 - De ce să folosiți WebQuests în clasă
 - Atelier de lucru: simulări practice în grupuri care utilizează munca în colaborare
3. Introducere în Web 2.0. Utilizarea Blog-uri în clasă. Scurtă introducere la alte instrumente IT: Twitter și Weebly
4. eTwinning- Comunitatea școlilor din Europa
 - eTwinning cele mai bune practici în cadrul unui cadru internațional
 - eTwinning Desktop Instrumente Atelier și eTwinning TwinSpace
 - KA2: Cum să înceapă și să implementeze parteneriate strategice în mod eficient în cadrul programului Erasmus+
 - Atelier de lucru: simulări practice în grupuri care utilizează munca în colaborare

S-a utilizat predarea frontală, dezbaterile, lucrul în echipă sau în cadrul atelierelor de lucru. Echipa de organizatori a urmărit permanent crearea unui climat plăcut între cursanți, atât în timpul programului de lucru cât și în afara acestora. S-a pus accent pe colaborarea între cursanții de diferite naționalități, criteriul principal care a stat la baza constituirii echipelor fiind acela de a le alcătui din naționalități diferite.

Apreciez că activitatea a fost deosebit de utilă, atractivă și plăcută, atât sub aspectul activităților de învățare propuse de echipa managerială cât și sub aspectul contextelor formale și non-formale în care s-au desfășurat toate activitățile. Întâlnirea într-un mediu modern și prietenos, a unor persoane care au o profesie comună dar care provin din medii culturale și

*Ursul și căpșunul,
simbolul Madridului*

lingvistice diferite, este cel mai mare câștig al acestui tip de proiect, în acest fel creându-se un mediu propice schimbului de experiență și punerii unor baze de colaborare interculturală și interdisciplinară la nivel european.

Cu ce am rămas în urma acestei experiențe? Experiența lingvistică aplicată într-un mediu profesional bazat pe modul de lucru colaborativ a fost unul dintre câștigurile personale. Relațiile profesionale stabilite cu cadre didactice din mai multe țări europene, facilitate de acest model de dezvoltare Erasmus+, vor avea un impact benefic în ceea ce privește soluțiile identificate pentru îmbunătățirea propriilor stiluri de predare și, mai ales, pentru o mai bună înțelegere și utilizare a noilor tehnologii în procesul de predare-învățare. Un alt aspect căruia gazdele iau acordat o atenție deosebită a fost cel legat de valorizarea potențialului turistic al zonei. În fiecare zi, la sfârșitul orelor, au fost planificate cu cursanții vizite la obiective turistice, activități de socializare sau de tip team-building, care toate au

contribuit la rândul lor la dezvoltarea legăturilor între cursanți pe de o parte dar și între cursanți și locurile vizitate. Un model bun de urmat și de România!

În concluzie, cu acest prilej am dobândit o seamă de experiențe inedite într-un mediu intercultural, am vizitat multe locuri frumoase, am câștigat mulți prieteni de diferite naționalități, am învățat să prețuiesc mai mult ceea ce am și mi-am schimbat planurile de viitor. Experiența Erasmus este o experiență inedită care ar putea fi aplicată cu mult succes și de România, prin organizarea în țară a mai multor activități de gen.

Prof. Daniela Anișoara Ciolpan
Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” Focșani

Îndumnezeirea - Dogma centrală a Ortodoxiei

Idealul lumii antice grecești era de a se cunoaște omul pe sine însuși iar cel al lumii romane era să ai o minte sănătoasă în trup sănătos, însă creștinismul propune un scop transcendent și anume îndumnezeirea. Aceasta nu este altceva decât capacitatea de dăruire a lui Dumnezeu printr-un act de iubire de subiectul uman, cu posibilitatea actualizării tainice a condiției primordiale a ființei umane. Este urcușul spre Dumnezeu și întipărirea în structura și viața spirituală a omului, a vieții intertremice a dumnezeirii. Îndumnezeirea omului constituie, așadar, consacrarea vieții omului și un elan dinamic spre participarea la divin prin hristificare.

Îndumnezeirea noastră nu se realizează decât „prin Hristos, cu Hristos și în Hristos” așa după cum afirma teologul grec Hristu Andrușos prin a cărei fire umană îndumnezeită se comunică și nouă harul Dumnezeiesc. Individual, ea capătă o existență esențială numai în momentul în care devine o ființă divino-umană în act și când își valorifică dimensiunea comunicativă pe care o poartă ca dat ontologic. Subiectul uman fiind creat după chipul și asemănarea cu El, nu poate exista independent de sacru exilat în profanul care sfâșie. Fiind plăsmuit după chipul lui

Dumnezeu omul este alcătuit teleologic. Pentru aceasta ca să fie adevărat El trebuie să existe și să trăiască teocentric în fiecare clipă. Când îl neagă pe Dumnezeu, omul se neagă pe sine însuși și se autodistrage. Când viețuiește teocentric, el se pune în valoare la infinit pe sine însuși și se dezvoltă și se întregeste în veșnicie. În funcție de Dumnezeu, omul atinge starea de plină existență și valorificată la maxim, căci devine „Dumnezeu” prin har. Posibilitatea îndumnezeirii omului are la bază iubirea divină, iar beatificarea creaturii raționale presupune iubire și din partea acesteia.

Omul care iubește este cel care se autotranscende, căci iubirea devine mijloc restaurator care plasează existența pe culmile desăvârșirii. Teologul englez, Kallistos Ware afirma că „cel mai mare lucru ce se petrece între Dumnezeu și om este acela de a iubi și de a fi iubit”. Dumnezeu se pogoară asupra creației sale prin iubire dându-i posibilitatea comuniunii sacre, iar omul se ridică prin iubire la Dumnezeu. Sfinții Părinți au accentuat permanent faptul că omul nu poate fi disociat de restul creației. De aceea, îndumnezeuirea omului dă transparență primordială cosmosului, așa cum menționa părintele Dumitru Stăniloae, omul devine „din logosferă o

hristosferă sau o pnevmatosferă”. Lumea devine astfel, scară către cer. Dacă prin căderea în păcat persoana umană e mărginită și ruptă de restul creației, reluarea dialogului om – Dumnezeu conduce la unitate. Prin îndumnezeire, infinitul se pogoară în finit, iar finitul urcă spre infinit, astfel încât subiectul uman prin cristelnița ființei sale readuce zidirea la strălucirea cea dintâi.

În tradiția răsăriteană îndumnezeirea omului are la bază unirea cu Dumnezeu prin energiile divine necreate, afirmându-se astfel, intima unire a ființei noastre cu Dumnezeu Treimic ca fiind o „deschidere esențială a omului”. Trebuie menționat că îndumnezeirea este echivalentă cu procesul de ridicare a umanității la starea de asemănare cu Dumnezeu, dar natura umană nu va deveni natură divină prin nicio evoluție, ci își va păstra atributele proprii primind, însă darurile divine. Din păcate teologia apuseană nu a înțeles niciodată destinul fundamental al omului și anume acela de a „deveni un dumnezeu creat” exilându-l pe om în zona creatului și pe Dumnezeu într-un turn de fildeș și s-a ajuns astfel la moartea lui Dumnezeu și supravalorificarea omului prin nașterea supra-omului. În schimb, tradiția ortodoxă a mers pe linia patristică și a afirmat îndumnezeirea omului a dat naștere unei teologii a experienței capabile „să descopere semnificația duhovnicească a învățăturilor dogmatice”. Adevărata teologie este rodul unei relații, deci a îndumnezeirii, a cunoașterii din divin și nu rodul unei speculații abstracte despre Dumnezeu. Îndumnezeirea se experiază de către om ca act liturgic și nu se expune în discursuri teologice conform unei metodologii. De aceea adevărata teologie este cea trăită. Starea de a trăi teocentric este superioară oricărei definiții umane și nu poate fi cuprinsă în cuvânt. În teologia scrisă noi „doxologim dragostea divină” atât cât ne permite rațiunea.

Bibliografie

1. Kallistos Ware, *Împărăția lăuntrică*, Ed. Christian, 1996

Prof. Stanciu Nicoleta
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

Sfântul Nectarie Taumaturgul

Aleg să vă vorbesc în rândurile ce urmează despre acest sfânt, pentru care eu simt ceva aparte, și anume: Sfântul Nectarie Taumaturgul. Acesta s-a născut la 1 octombrie 1846, în orașelul Silivria, într-o familie săracă, de oameni simpli, dar credincioși. El a fost cel de-al treilea copil din cei șapte pe care i-a avut părinții săi, Dimos și Vasilichi, și încă de mic s-a arătat a fi un copil foarte inteligent, mărturisind că, de la bunica sa a învățat și primii pași către învățăturile creștine.

Dorința sa cea mai mare era aceea de a-și continua studiile. Dar, din cauza situației pecuniare nu tocmai bune a familiei sale, a fost nevoit ca, la vârsta de paisprezece ani să plece de lângă căminul părintesc și să se ducă la Constantinopol. Aici a început să lucreze ca negustor de tutun, neprimind altă plată în afara porției zilnice de mâncare. Muncea de dimineața până seara și nicio clipă nu spunea că nu mai poate, ci se ruga neîncetat la Dumnezeu.

Sfântul Nectarie a reușit puțin câte puțin să se ridice pe scară ce ducea către desăvârșire, devenind mai întâi învățător, apoi Ieromonah, Arhimandrit, Mitropolit de Pentapolis, Arhiepiscop și director al Seminarului Teologic Rizareion.

Acest sfânt, ales de Dumnezeu, reprezintă pentru noi, creștinii, un model demn de urmat. Eu am rămas profund impresionată de bunătatea pe care o manifestă față de cei din jur...fiind considerat un păstor bun ce și-a pus inima pentru oile sale. Oricât de nedrepte au fost loviturile pe care le-a primit, acesta le-a primit cu smerenie, fără a înceta o clipă să-i iubească pe toți, chiar și pe vrăjmașii săi. Știa că cei ce vor să ajungă la limanul mântuirii, sunt supuși la tot felul de încercări, de aceea a urmat îndemnul Mântuitorului: **"În lume neazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea"**.

Pe când era director la Seminarul din Rizareion, avusese loc o ceartă între câțiva elevi și, fiind aduși în fața Părintelui Nectarie, acesta nu i-a pedepsit, ci le-a mărturisit că va posti trei zile și se va ruga ca ura dintre ei să dispară. Elevii au rămas înmărmuriți la spusele acestuia și de atunci niciunul nu a mai îndrăznit să-l supere cu ceva.

Într-un fragment din Scrierile sale, Sfântul Nectarie vorbește foarte frumos despre răbdare, spunând că: "Răbdarea este o virtute pentru că ea are ca rod nădejdea în Dumnezeu. Astfel, întristarea naște răbdarea, răbdarea adâncește experiența, iar aceasta din urmă produce nădejdea." Pentru încă o dată, acest Sfânt Părinte, ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat și să avem răbdare căci unde vrea Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii.

Sfântul Nectarie a săvârșit numeroase minuni, atât în viață, cât și după înălțarea sa la Domnul: a scos demonul dintr-un copil; unui bărbat paralizat de mulți ani, căruia medicii nu-i mai dădeau nicio speranță de recuperare, Sfântul Nectarie i-a redat posibilitatea de a merge; de asemenea a vindecat și numeroși credincioși ce aveau diferite forme de cancer...a alinat și suferințele unei mame de la Mănăstirea Bunavestire din Patmos, care a fost diagnosticată cu cancer. A fost internată în spitalul Sfântul Sava din Atena, iar aici, chirurgul i-a spus că are o formă avansată de cancer. Deși medicul nu-i spusese tot adevărul pacientei, dându-i doar de

înțelegă are de trecut printr-o operație foarte complicată, maicii i-a fost ușor să înțeleagă despre ce anume era vorba, pentru că în viața civilă fusese asistent medical. S-a întristat pe moment, dar nu a căzu în deznădejde, ci a început să se roage fierbinte Sfântului Nectarie. Mare i-a fost mirarea doctorului când, în urma biopsiei generale, maica se vindecase complet. Medicul nu putea crede ceea ce văzuze și rostea mereu: "Aici s-a rostit multă rugăciune...!" "A avut loc o mare minune...!"

Pot spune că ajutorul acestui sfânt l-am simțit și eu...deși aveam cartea ce cuprindea viața și minunile sale, nu o citisem imediat ce am primit-o. Însă, în vacanța de vară, m-a cuprins o dorință imensă de a citi o carte și, fiind foarte frumos structurată, am decis să o citesc...la vremea aceea aveam niște probleme de sănătate care nu-și mai găseau rezolvarea de aproximativ o lună. Așadar cu fiecare pagină în plus pe care o citeam, sufletul parcă mi se deschidea spre a primi cu smerenie fiecare încercare... Am reușit să citesc toată cartea, urmată de acatistul acestui sfânt, iar a doua zi dimineața, fiind și duminică, voiam să merg la biserică, dar îmi era foarte rău încât abia mă puteam ridica din pat. Nu am renunțat nicio clipă la dorința de a merge la biserică. Parcă ceva îmi dădea putere și într-adevăr, după câteva minute am simțit că ceva se întâmpla cu mine, mă simțeam din ce în ce mai bine, iar primul gând a fost acela de a-l preaslăvi pe acest sfânt.

Așadar să ne îndreptăm pașii către Dumnezeu și să ne rugăm cu credință, căci Dumnezeu nu voiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu.

**Nela Cristian, cls.a XI-a F,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani,
Prof. coord. Nicoleta Stanciu**

Maica Domnului – model de smerenie și sfințenie

Maica Domnului s-a născut din credința și iubirea ce zămislea în sufletele părinților săi, Sfinții Ioachim și Ana. aceleași valori nobile ca ale viață, Fecioara Maria și-a și supunerea față de la fragedă vârstă de trei ani, templu, unde avea să va atinge cincisprezece ani, mai sfântă încăpere, lui

Este aleasă de către poarte pe Mântuitor în inimii sale curate, unde se virtuțile, datorită smereniei evlaviei puternice. Astfel, devine un model viața fiecărui creștin învață despre a-l iubi pe a fi plini de cuviință și credincioși.

Înzestrată cu celor ce i-au dat cultivat dragostea Dumnezeu încă de când a fost dusă în rămână până când și închinată, în cea Dumnezeu.

Dumnezeu să-l pantece datorită adăpostesc toate ființei sale și Maica Domnului omniprezent în ortodox, căci ne Dumnezeu, despre despre a fi

Adusă pe lume aidoma unei minuni, Maica Domnului își ghidează existența după învățăturile lui Dumnezeu, îndemnându-i pe oameni să-i urmeze exemplul astfel. Este călăuzită de cea mai frumoasă lege a firii - legea iubirii față de Dumnezeu și de oameni. Fecioara Maria ne arată cum, îndeplinindu-I voința lui Dumnezeu, ajungem să avem inimile sus, înălțate de pacea derivată din ascultarea cuvintelor Creatorului. Este deopotrivă mentor, căci ne arată rezultatele faptelor bune, cât și exemplu, urmând cuvântul Domnului.

Maica Domnului este un model de smerenie, primind cu bucurie darul lui Dumnezeu - acela de a-l naște pe Mântuitor, pe care îl va urma de-a lungul călătoriei Sale. Ea este un sfătuitor tainic, căci îi spune Lui Iisus Hristos, la nunta din Cana Galileii, că nu mai este vin, urmând să-i povățuiască pe servitori să îndeplinească orice cuvânt pe care îl va spune Mântuitorul, creând astfel o legătură: noi, creștinii de astăzi, suntem acei servitori pe care Preacurata îi îndrumă să-l asculte pe Iisus.

Maica Domnului este un verosimil model de sfințenie, arătându-ne, atât la nivelul acțiunilor, cât și al cuvintelor sale, dragostea față de cuvântul lui Dumnezeu, cât și dorința de a-l respecta. Este numită de Biserica Ortodoxa "Preasfânta" datorită puternicului simbol pe care îl reprezintă: colaborarea între Dumnezeu și voința individuală a omului. Îndeplinește cuvântul lui Dumnezeu din iubire, din liberă voință și dorința de a merge pe calea Domnului. Ne îndeamnă, prin exemplu său grăitor, să procedăm la fel, să-l căutăm și să-l urmăm pe Dumnezeu, cu sufletul și conștiința curată.

Așadar, Maica Domnului este un model de smerenie și sfințenie pentru fiecare dintre noi. Prin viața pe care a dus-o, cultivându-și credința, născându-L pe Iisus Hristos și urmându-l pe Dumnezeu, prin faptele realizate, prin cuvintele ilustre grăite, Sfânta Fecioara Maria îi îndeamnă, pe toți creștinii, să-L caute pe Dumnezeu și să-I asculte cuvântul, pentru a-l urma, mai târziu. Ea ne învață despre minunile ce pot avea loc atunci când crezi în Dumnezeu, despre dragostea față de aproape și despre bunătate, reprezentând un adevărat model pe care toți oamenii ar trebui să-l urmeze, căci Ea ne inspiră spre adevărata noastră chemare, spre Împărăția lui Dumnezeu.

**Ana-Maria Bucălău, cl. a XI-a,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani
Prof.coord. Nicoleta Stanciu**

PAȘTELE ÎN EUROPA

Paștele este cea mai veche sărbătoare creștină. În majoritatea țărilor europene, numele “Paști” provine din ebraicul „pessah”: daneză- påske, franceză- Pâques, germană sub-rineană- Paiken, greacă- Πάσχα(Pasha); Λαμπρή(Lambri), irlandeză- Cáisc, Cáisg, italiană- Pasqua, latină- pascha (sau Festa Paschalia), neerlandeză- Pasen, Paasfeest, portugheză- Páscoa, reto-romană/ română- Pasca, română- Paști s.m.pl. (var. Paștes.m.sg.), scoțiană- Càisg, Chàisg, Caisc, Pask, spaniolă- Pascua, suedeză- påsk/ articulat: (påskén).

Sărbătoarea Paștelui celebrează evenimentul fondator din relatarea biblică care este eliberarea evreilor din sclavia egipteană. E legat deci de peripețiile Ieșirii (Exodului) și suferințele îndurate de popor în deșert (de unde interdicția pâinii dospite în mesele festive), ca și de întâlnirea lui cu Dumnezeu. Istoric vorbind, sărbătoarea repetă o practică sacrificială uzuală în vechiul Orient, sacrificiu care era modul comun de adorare al unui zeu pentru religiile tribale pre-mozzaice și contemporane lui Moise. Conform tradiției ebraice, sărbătoarea Paștelui trebuie să cadă primăvara. Calendarul ebraic este însă un calendar lunar și de aceea, luna Nisan ar trebui să înceapă cu 11 zile mai devreme în fiecare an solar.

În multe părți ale Angliei “dansatorii Morris” dansează în Duminica Paștelui dansuri foarte vechi, care au menirea săalunge spiritele rele ale iernii. Dansatorii poartă pantaloni albi, eșarfe roșii, pantaloni negri și pălării de paie cu multe flori, panglici roșii și verzi și clopoței. De peste 500 de ani, în orașelul englezesc Olney se organizează, în marțea de Lăsata Secului, “cursa clătitorilor”. Această întrecere adună toți locuitorii în centrul orașului. Concurenții țin în mână tigăile încinse, cu clătitorii perpelindu-se și, odată dat startul, încep să alerge spre biserică. Pe toată durata cursei sunt obligați să întoarcă clătitorii de cel puțin trei ori, înainte de a ajunge la final.

În Irlanda Vinerea Mare, dedicate postului și rugăciunii, este cea mai severă dintre zilele postului Paștelui. Mulți nu mănâncă nimic până la prânz și chiar și atunci tot ce mănâncă sunt 3 bucățele de pâine și 3 înghițituri de apă– trei, ca Sfânta Treime. În case, femeile și fetele își piaptână părul și nu și-l prind, ca un simbol al supărării. De asemenea, merg desculțe toată ziua. Băieții și bărbații își tund părul, pentru că se spune că îi va feri de dureri de

cap tot anul. Nimeni nu omoară animale, nu se aprind lemne, nu se pescuiește. Despre un copil născut în Vinerea Mare și botezat de Paști se spune că are darul vindecării, iar dacă este băiat se speră că va deveni cleric și va ocupa o poziție înaltă în biserică. Ouăle făcute în Vinerea Mare sunt însemnate cu o cruce și fiecare membru al familiei le mănâncă de Paști. Între orele 12 și 15, cele trei ore în care Iisus a suferit pe cruce, familia se adună pentru meditație și rugăciune. Oamenii merg la biserică și se descalță înainte de a intra în sfântul lăcaș. Familiile vizitează cimitirele pentru a se ruga pentru cei dragi care nu mai sunt. Sâmbătă se aprind sute de lumânări din lumânarea pascală aprinsă de preoți. Aceștia binecuvântează și distribuie apa sfințită. Oamenii dansează pe străzi, concurând pentru un premiu - de obicei o prăjitură.

Bibliografie - <http://www.doxologia.ro/societate/traditii/oul-taina-simbol-lumea-satului-de-odinioara>

- <http://www.romanialibera.ro/special/documentare/10-necunoscute-despre-pasti-182029>
- http://www.mdrl.ro/documente/stiri_europene/2006/supliment_paste.pdf
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Pa%C8%99ti>
- <http://www.crestinul.ro/pastele.htm>

Prof. Roxana Vlăsceanu
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Niobe

Publius Ovidius Naso s-a născut la 20 martie 43 a. Chr. la Sulmo, într-o familie de cavaleri. El a studiat retorica la Roma, dar deoarece nu l-a atras cariera politică, s-a dedicat exclusiv poeziei. A devenit un poet la modă și a fost apreciat în cerul lui Augustus. În anul 8 p. Chr. a fost relegat la Tomis, unde a și murit.

A scris "Heroides" (21 de scrisori imagine de dragoste), "Amores" (o culegere de elegii erotice), "Ars amandi" (considerată principalul motiv al relegării sale), "Tristia" și "Pontica" (elegii personale sub forma unor scrisori adresate lui Augustus, în care își recunoaște vina și imploră iertarea). Cele mai apreciate și comentate sunt poemele mitologice, "Metamorphoses".

Izvorul acestor poeme mitologice a fost poporul, creatorul atâtor legende, povești și basme, care și-a explicat natura înconjurătoare, după purtarea minții lui, căutând să afle, în lipsa unor explicații științifice cauzele ascunse ale lucrurilor. Ele au inspirat deopotrivă scriitorii, pictorii, sculptorii, fiind studiate și interpretate din Antichitatea greco-romană până azi. Metamorfozele, "transformări, schimbări, prefaceri" ne descriu "schimbările chipuri" de oameni în flaute, copaci, păsări...așa cum

le-a văzut închipuirea oamenilor încă din vremurile străvechi. Pentru noi, care trăim în alte vremuri și care nu mai credem în "minuni", miturile ne par fantastice, dar cercetându-le mai pe îndelete, descoperim în substanța lor și unele boabe de adevăr.

Omul, cum ne arată aceste mituri, are puterea să depășească toate obstacolele și să se ia la întrecere cu zeii cruzi și răzbunători. Astfel, vedem în filele cărții lui Ovidius cum Niobe a fost transformată în stâncă, deoarece a fost prea mândră de copiii ei; sunt dovedite o dată în plus neputința și apoi răzbunarea zeilor, care nu îngăduie oamenilor să se înalțe mai presus de ei.

Călăuzită de mândria că are cei mai frumoși copii, șapte băieți și șapte fete, Niobe îndeamnă populația Frigiei să nu mai împodobească altarele și să n-o mai slăvească pe Latona cea îndrăgită de Iuppiter, mamă a lui Apollo și a zeiței Diana; ea susține că este mai bogată decât zeița, deoarece are paisprezece copii, în timp ce aceasta are doar doi. Mâniată de îndemnul Niobei, Latona îi trimite pe Apollo și Diana să-i omoare toate odraslele rivalei sale. Zvonul nenorocirii ajunge și la urechile Niobei, care, privea ca o stană de piatră, trupurile neînsuflite ale copiilor ei. Zeița o transformă în stană de piatră.

Niobe este sfâșiată de durerea provocată de moartea copiilor: șuvițele de păr, împietrite, nu îi mai flutură în vânt - *nullos movet aura capillos*-, refuzând legătura cu natura, pierzându-și feminitatea, obrajii eroinei sunt palizi, ochii se sting înlăcrimați sub genele strivite de durere, *"lumina maestis. Stant immota genis"* deoarece nu mai suportă să vadă atâta nenorocire, refuză să accepte realitatea. Chipul nu mai are nimic viu, de parcă moartea sosise deja *"nihil est in imagine vivum"*. Limba însăși înghețase în cerul gurii *"lingua congelat"*, refuză comunicarea,

pentru că nu-i mai este necesară, motivul vieții dispărând; ea nici nu vrea, nici nu mai are puterea să-și strige durere. Gâtul îi înțepenește mamei îndurerate pentru a nu o mai lăsa să vadă durerea din jurul ei "nec flexi cervix", brațele și picioarele îi încremenesc și ele "nec pes ire potest" "nec braccia reddere motus", ca să nu mai poată atinge sau îmbrățișa corpurile fără viață, să nu mai poată pași peste leșurile celor care le-a dat viață și de care fusese atât de mândră.

Ceea ce urmează a fi surprins este interiorul corpului, "partea moale": împietrirea și acestei părți reprezintă pentru Niobe încetarea funcțiilor vitale, abrogarea legăturilor telurice și, deci, transformarea ei definitivă într-o stâncă.

Piatra este simbolul tăriei de caracter, al durtății și al puterii. Vocea poporului spune că neamul omenesc, oricât ar fi de încercat, "rămâne tare ca stânca de granit, încrezător în puterea minții și a brațelor lui". Această credință o regăsim în povestiri, basme, urări pline de miez, ticluite de popor, de pildă cuvintele rostite din inimă atunci când dorim semenilor noștri ca în orice împrejurare, ei să rămână "tari ca piatra".

Motivul pietrei este unul indoeuropean și este opusul corpului organic al ființei umane. Zeița Letona atrofiază ființa Niobei, îi anulează identitatea. În acest fragment piatra capătă semnificația de blestem, imobilitate și veșnicie, în special veșnicia durerii de mamă. Dar, piatra în care este transformată are un semn particular: lacrima. Lacrima, fluidul, este semnul omenescului, al durerii, criteriul fundamental al ființei umane. Chiar dacă Niobe este neînsuflețită, ea nu încetează să verse lacrimi pentru jalea ei nemărginită. Aceste lacrimi lasă pe marmură dărele suferinței unei mame care a păcătuit, mândrindu-se cu ce avea mai de preț, cu cei paisprezece copii ai săi.

Niobe, piatra, plânge și astăzi și este un martor veșnic al cruzimii zeilor, întruchipați în stăpânitori fără milă, răi, cruzi și răzbunători.

Prof. Elena Miron,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Niobe

Niobe plânge și cere îndurare,
 Dar Leto, neînduplecată, nu-i dă ascultare.
 Și rând pe rând ea îi omoară
 Pe cei cărora le-a fost mamă și soțioară.

Niobe stă acum și plânge
 Cu lacrimi mari, fierbinți de sânge.
 Căci toți sunt morți în jurul ei:
 și soțul și copiii săi.

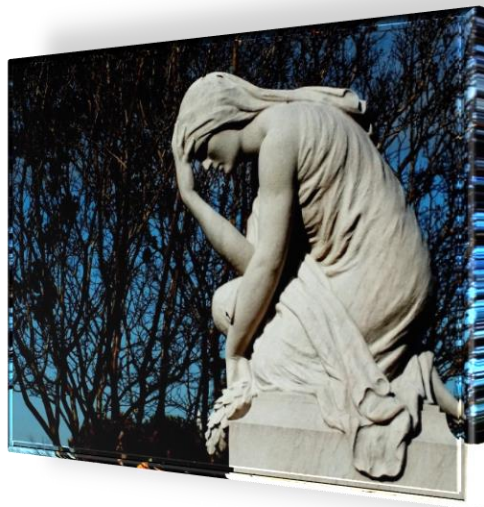
Niobe plânge-ncremenită
 Căci durerea e neasemuită.
 Vântul părul nu-i mai bate
 Lumina-n ochi nu mai străbate.

Culoarea din obraji a dispărut,
 Cuvântu-l ce-l rostește-i mut.
 Sânge-n vene nu mai are
 Nici în mâini, nici în picioare.

Vântul ca pe-o stâncă o ia și o duce
 În patria unde și acuma plânge.
 Din stânca rece încă curge,
 Lacrimi reci, lacrimi de sânge.

(Traducere)

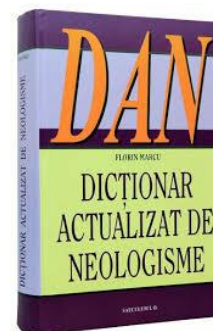
**Miruna Răduță, clasa a X-a D,
 Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani
 Prof. coord. Elena Miron**

O EXPRESIE CU NĂBĂDĂI...DE EXPRIMARE

Mise en place este o expresie franceză, relativ nouă (în dicționarele vechi nu există), care înseamnă „punere la loc”, „așezare” și se definește prin procesul de pregătire a meselor înainte de sosirea musafirilor și constă în așezarea pe mese a obiectelor care fac posibilă consumarea preparatelor și băuturilor (obiectelor de inventar). Expresia, deși nu și-a găsit locul în dicționarele tradiționale, umblă liberă și nestingherită în limbajul colocvial, trecând grațioasă din domeniul gastronomic în domenii la care nici nu gândești: aranjarea platourilor din televiziuni, aranjarea locurilor destinate unor dezbateri pe diverse teme etc. Până aici toate bune și la locul lor (pardon, la mise en place-ul lor), dar când vine momentul pronunției îndrăgitei expresii, francofonia din noi sare în sus ca arsă; noi știm că, în limba franceză, consoana „s” între două vocale se pronunță „z”, deci printr-o adaptare a sintagmei la rigorile limbii române, obținem expresia „**mizanplas**”. Și atunci de unde pronunția „**mezanplas**” însușită și de persoane cu pretenții care ne umplu ecranele televizoarelor?

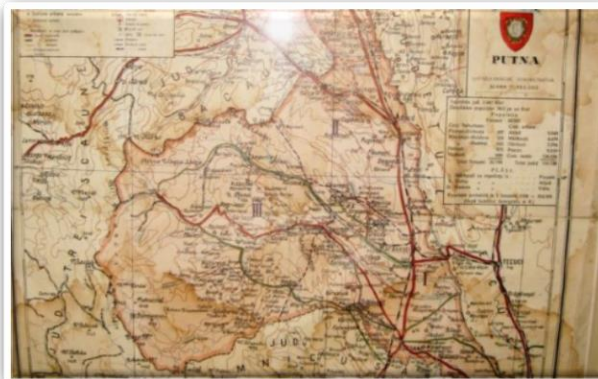
Deci, dragii mei francofoni, din respect pentru frații noștri francezi și pentru că ne place să vorbim corect „**mise en place**” se pronunță „**mizanplas**”.

Prof. Antonache Mihaela,
Liceul pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Hotărnicia vrânceană

O chestiune îndelung discutată a vizat hotarul Vrancei, mai exact întinderea teritorială a acestui ținut, în vederea stabilirii unui contur clar și a unor limite ce permit individualizarea sa. Ion Ionescu de la Brad, una dintre personalitățile marcante ale secolului al XIX-lea afirmă, în lucrarea „Agricultura română în județul Putna”, că acest spațiu istoric, „Vrancea din vechime”, „se întindea din apa Milcovului până deasupra Odobeștilor și apoi linia

Măgurei pe drumul Vrancei prin satele Jariștea, Țifești, Satul nou, Crucea de sus, Movilița, marginea Păuneștilor și a Rugineștilor până în Trotuș, cuprinzând mai toată plasa Zăbrăuțului și din plasa Gârlele de la Odobești pe Milcov în sus până la hotarul țarei și satele din Răcăciuni, de la Ruginești în sus pe Trotuș până în Cașin, cuprinzând și Cașinul”. Tradiția locurilor poate contrazice această delimitare, iar studiul izvoarelor scrise poate fi edificator în acest sens.

O analiză atentă a documentelor confirmă faptul că, încă de la sfârșitul secolului al XV-lea, unele dintre hotarele Vrancei coincid cu cele din prezent. Se pare că, în partea de nord, granițele teritoriului vrâncean nu au depășit vreodată Șușiței, iar ca puncte incontestabile de delimitare pot servi, în această regiune nordică, Curmătura Sovejei și Muntele Ghergheleului. Dincolo de hotarele acestui spațiu se aflau locuri pustii sau domnești, de tipul aceluia pe care s-a clădit mănăstirea Vizantea, sau aparținând altor organizări răzășești străvechi ce nu au nimic comun cu Vrancea.

Hotarul de nord al Vrancei istorice este clar delimitat încă din 1646, arătându-se cu precizie că pe „Curmătura Sovejii”, adică pe cumpăna apelor din lungul acestei curmături, care se întinde între cei doi munți Zboina ai Sovejei și dealul Răchitașu, mai exact între moșia Negrileștilor vrânceni și moșia sovejenilor „moldoveni”. Partea de sud a moșiei Sovejei era, totodată și hotar politic al Moldovei, până în momentul în care Vrancea va fi integrată în statul moldovean. Din acest motiv, documentele îi numesc pe sovejeni „moldoveni”, opunându-i „vrâncenilor”: „moldovenii, mai cu seamă cei din Soveja, și vrâncenii”.

Hotarul estic al Vrancei istorice este situat pe cumpăna apelor dintre Milcov și Zăbala, dovedit de faptul că, în trecut, valea Milcovului avea un nume popular propriu, pentru toată întinderea ei. Acest spațiu, această vale, era considerată de locuitorii săi o regiune naturală delimitată de la natură ca o unitate aparte, căreia oamenii i-au acordat și un nume (*Milcovia*).

În ceea ce privește hotarul Vrancei cu Odobești, există câteva aspecte de interes, ce privesc proprietatea pământurilor în ansamblu. În cadrul hotarului Odobeștilor, vrâncenii își delimitează partea încă din 1698. Urmărind situația zonei în decursul secolelor următoare, din documente aflăm că vrâncenii aveau drepturi de proprietate asupra unei părți din moșia Odobeștilor: „jos iscăliți din neamurile vrâncenești, ce avem parte în siliștea Odobeștilor, bătrânul Chilău, vând două pogoane și jumătate din acest bătrân lui Simion Moșie Lungă”(1803, Mai 15). Situația este reciprocă deoarece așa cum vrâncenii stăpâneau pământuri

în Odobești, existau și odobeșteni care aveau moșie în Vrancea. Astfel, Ursa Moțoceasca din Odobești stăpânea „12 fâlci în Poenile Bosnei la Năruja”.

În această perioadă asupra căreia se îndreaptă atenția noastră, înstrăinarea proprietăților prin vânzare este foarte nuanțată, prin existența dreptului de preemțiune (drept de protimis), ceea ce însemna că vecinii celui care vindea terenurile aveau întâietate în achiziționarea lor, fiind consultați cu privire la pământurile ce urmau înstrăinate. Exercitarea acestui drept, precum și certificarea faptului că vrâncenii stăpâneau proprietăți în Odobești, iar odobeștenii în Vrancea, conduc la concluzia că strămoșii locuitorilor celor două ținuturi erau înrudiți. Un zapis 1709 evidențiază

exercitarea dreptului de protimis de către un proprietar ce era nevoit să vândă pământ : „că fiind eu Marco datoriu unui turcu, și având eu o moșie în muntele Răețului și fiindu-mi mare nevoie, m-am sculat și am întrebat toți răzeșii mei, care au moșie alături cu mine și pe din sus și pe din gios, ca să o cumpere această moșie dela mine, ca să mă scap de la nevoie, ci văzând eu că din răzășii mei și din frații mei n-avut prilej nime dintr'înșii ca să o cumpere, ci văzând eu neputința lor și fiind mie mare nevoie, m'am sculat cum scrie mai sus, și am zălojit-o dumisale Cârștii pârcălabului ot Faraoani drept 15 lei”.

Un act de epitropie al schitului Buluc, datat 6 iulie 1864, semnat de răzeșii întregului trup de moșie al Odobeștilor, confirmă tradiția conform căreia Vrancea se întindea până la Trotuș, afirmație întemeiată pe documente neindicate și pe scrieri istorice: „hotarul Vrancei era împărțitoriu pe șapte frați, din care a șaptea parte a unui frate s'au deosebit Odobeștii, despărțitoriu din vârful măgurii, la Spuma Oii și drept la vârful Muntiorului”.

Așadar, odobeștenii susțin că ținutul lor a fost hotar vrâncean, însă afirmația lor poate fi pusă sub semnul îndoielii, deoarece se dovedește inexactă, referindu-se la întinderea Vrancei până la Trotuș. De asemenea, ei doreau să fie considerați vrânceni, cerând pentru schitul lor, Buluc, o administrație independentă de autoritățile superioare bisericești și invocând precedentul schiturilor vrâncene Valea Neagră și Lepșa.

Un zapis din 5 februarie 1714, prin care sătenii din Odobești vând egumenului Paisie de la Mera o parte însemnată din moșia lor, dovedește că odobeștenii stăpâneau, la începutul secolului al XVIII-lea, o regiune muntoasă vrânceană, situată geografic între Milcov și Zăbala, de-a lungul marginii apusene a Vrancei, până în dreptul celui mai îndepărtat sat, Nereju., „că de a noastră bună voe ne-am sculat și am vândut o parte de moșie a noastră a Odobeștilor, cât ești din gura Reghiului la deal pe Piscul cel Pitros până la Curmătura Spumei pe din deal de lac, pân în dealul Ghimpului și în sus până supt Muntior și până la Peatra Oii, toată fața Milcovului, cum curgu apile, cu tot venitul și cu toate poenile câte vor fi pe acel loc, pân în hotarul monastirii”.

Cert este că Vrancea nu se învecina cu Țara Românească decât în regiunea munților. Până în dreptul Nerejului sau până în Monteor, hotarul Vrancei se învecina cu cel al Odobeștilor, iar mai târziu cu cel al mănăstirii Mera.

Odată cu crearea moșiei mănăstirești Mera, extinsă prin pământuri obținute ca danii sau prin achiziții de la moșieri și răzeși, teritoriul vast al hotarului Odobeștilor a fost divizat.

Cum singura cale de acces a odobeștenilor către munte era valea Milcovului, locuitorii din partea de nord au rămas complet izolați de satele Odobești și Grozești. Răzeșii Bouroșești și Gegești, denumiți după cele două neamuri predominante ale zonei, se constituie în satele Șindrilarii de sus și Șindrilarii de jos, care par a avea mai multe legături cu Vrancea decât cu Odobeștii. Apare astfel un nou hotar, cel al Milcovului.

În 1757, are loc un răsunător proces, în care vrâncenii se judecă cu locuitorii din Șindrilari „pentru moșiile ce ave în răzășie vrâncenii cu șindrilarii în moșiile Vrancei și să stăpânească numai de vrânceni”.

O carte a domnului Moldovei Grigore Alexandru Ghica, adresată egumenului mănăstirii Mera, căruia îi sporește drepturile de proprietate asupra moșiilor Șindrilarii și Mândrești, ilustrează noua realitate, încurajând tendințele expansioniste ale moșiei mănăstirești : „Noi Grigorii Alicesandru Ghica Vvd. Bojâi milostiiu gospodar zemli Moldovscoi. Dat-am carte Domniei Mele cuvios rugătoriului nostru Matei egumenul di la mănăstire Miera și omului său, pe care îl va trimeti vechil și purtător de grijă la moșia Șindrilarii și Mândrești, ce ari la ținutul Putnii, să fii volnic cu carte Domniei Mele a stăpâni și a luoa de a zăci din țarini cu pâine, din fanați, din livezi cu pomi, din bălți cu pești, din prisăci cu stupi”. Veniturile mănăstirii Mera cresc, forța sa economică se intensifică în dauna vechilor proprietari de pământ, ce devin clăcași.

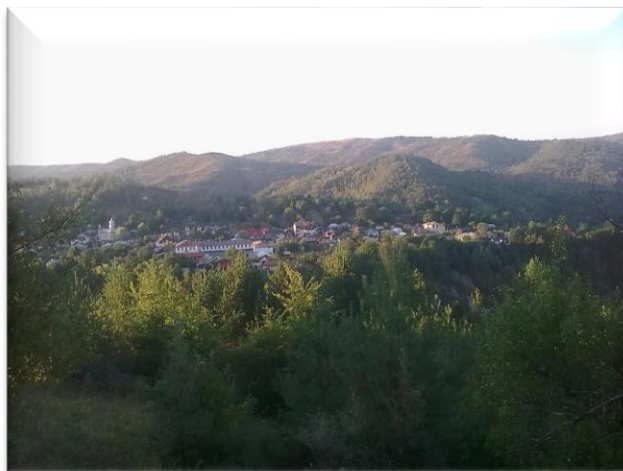

Problema proprietății capătă proporții atunci când egumenii de la Mera caută să împingă hotarul mănăstirii mănăstirești până în hotarul Vrancei, proiect dus la capăt în perioada Regulamentelor Organice. Legăturile dintre locuitorii din Șindrilari și cei din Vrancea devin din ce în ce mai strânse, cu cât se simțeau mai amenințați de procesele de cotorpire intentate de egumenii mănăstirii Mera, satele vrâncene de pe valea Zăbalei ajungând să cunoască imigrarea lentă a milcovenilor. Interesele comune, împărțite de vrânceni și locuitorii Șindrilarii, au fost impulsionate de dorința reprezentanților mănăstirii Mera de a obține drepturi asupra moșiilor Bouroșeștilor și Gegeștilor.

În urma acordului dintre mănăstirea Mera și vistiernicul Roset, Șindrilarii sunt înglobați administrativ în ținutul Vrancei, acordându-le locuitorilor satului calitatea de vrânceni. Răzeșii Bouroșești și Gegești intentează un proces vistiernicului Iordache Roset, ce va avea ca efect scoaterea Vrancei de sub stăpânirea boierească instituită prin acordul dintre vistiernic și mănăstirea Mera. După această reușită, ce a dus la înlăturarea pretențiilor lui Iordache Roset, Bouroșeștii și Gegeștii au intentat proces mănăstirii. În soluționarea acestui conflict de interese intervine hotarnica făcută de Matei și de Ștefan Poroșnicu, din 1777, care stabilește ce anume revine fiecărei părți : „ s-au hotărâtu la fața locului înaintea poruncii domnești, ce s-au hotărâtu al mănăstirei să stăpânească, iar ce s-au hotărâtu al Bouroșeștilor să stăpânească, după cum să arată și semnile locului, începând dăn gura Reghiului la dealul Piscului Chetrosu, pe la deal dă lac, unde s-au pus și pieatra, Băroșăști, rămân spre sfințit, pe

moșia lor cu așăzământulu lor, iară moșia mănăstirii rămâne dăspre răsăritu, care merge muchea Spumi dă vale, în cătină, în gura pârâului Porcului și să sue în Hâga Porcului, în vârful celu înaltu, în cheia dealul moșia mănăstirii dăspre răsăritu și dăspre sfințit moșia Boroșăștilor, dă unde s-au început hotarul, să aibă a stăpâni Bourușăști dăn hotarul mănăstirii, partea lor, tot loc dă Vrancea”.

Proprietatea devălmașă vrânceană

Încă de la începuturi, toată regiunea alcătuită din așezări satești s-a împărțit pe bătrâni, strămoșul unui anumit neam, dar și proprietar original al unei anumite întinderi de pământ, ce va reveni urmașilor.

Dreptul de proprietate al fiecărui urmaș era dat de cel al vechii stăpâniri, invocat de vrânceni în cadrul tuturor proceselor în care s-au implicat. Pământurile, obținute prin muncă și, mai ales, prin defrișări masive (secare din codru) de către bătrâni, s-a aflat în litigiu de multe ori de-a lungul veacurilor, atât în procesele dintre locuitori, cât și în cele cu mănăstirile învecinate sau cu

vistiernicul Iordache Roset Roznovanu.

Harta topografică ce cuprindea pământurile stăpânite de toți bătrânii satului, indica hotarele și cuprinsul unui sat distinct. Până la finalul secolului al XVII-lea, satele și pământurile (bătrânii) se stăpâneau în devălmașie, locurile de casă constituind o excepție. Fiecare locuitor își cunoștea, după apartenența la un anumit neam, cât i se cuvine din sat sau din vreun bătrân. Spre sfârșitul veacului situația se schimbă, domnul Dimitrie Cantemir dorind să cumpere cât mai mult pământ, pentru a-l dăruia mănăstirii Mera, iar astfel începe să se realizeze „alegerea părților”. Domnul Moldovei îl trimite astfel pe Starostele de Putna să aleagă o parte din Voloșcani : „*să le pui pietre ca să știe aliasă despre alte răzășii*”. În cursul acestui veac, aceste alegeri se fac prin înstrăinarea pământurilor, prin vânzarea lor către persoane străine. Aceasta reprezintă o dovadă a faptului că stăpânirea în comun nu provoca mari neînțelegeri, care să ceară intervenția autorității statale supreme.

Fiecare locuitor utiliza proprietatea care îi revenea de la strămoșul său. Partea individuală a fiecăruia revenea „*din vatra satului, din țarină, din câmpu, din păduri, din fânață și vaduri de moară*”, toate acestea în hotarul satului natal. Datorită stăpânirii în comun, până în momentul în care începe să se realizeze alegerea părților fiecărui răzeș, fiecare dintre ei era, într-o anumită măsură, proprietarul întregului hotar. Din acest motiv, nicio parte din moșia satului nu putea fi înstrăinată fără acordul tuturor răzeșilor, care aveau întâietate și erau întrebați dacă doreau să cumpere.

Procedura de vânzare a pământului include astfel consultarea neamurilor și a răzeșilor. Aceștia sunt întrebați dacă vor să cumpere partea ce urmează a fi vândută, iar în cazul în care nu se găsește nimeni „*să o sprijinească*”, doar atunci pot fi luați în considerare străinii ce doresc să o achiziționeze. Acest drept de preemțiune (proptimisis) a rămas în vigoare chiar și pentru locurile scoase din devălmașie și integrate proprietății individuale. O vânzare efectuată prin

încălcarea acestui drept nu avea „tărie”, deoarece oamenii care urmau să fie întrebați puteau să se opună.

Munții aflați în afara hotarelor satului beneficiază, în raport cu celelalte pământuri stăpânite în devălmășie, de un statut aparte. Aflați la o distanță considerabilă de hotarele satelor, acoperiți de păduri dese și de nestrăbătut, într-o perioadă în care nevoia de a obține lemn pentru comerț era destul de redusă, munții aveau o valoare de patrimoniu insignifiantă. Nimeni nu se gândise la împărțirea munților pe bătrâni. Deși restul moșiei vrâncene a fost împărțită mai întâi pe neamuri, iar apoi pe bătrâni, munții au continuat să reprezinte avuția colectivă a tuturor satelor Vrancei. În secolul al XIX-lea, în ceea ce privește stăpânirea munților, s-a considerat că există o singură obște, aceea a Vrancei, ținut care repartizează teritoriul montan satelor, nu în plină proprietate, ci doar spre folosință, deoarece vrâncenii se pot folosi de munte numai în calitatea lor de locuitori băștinași ai satului respectiv, ceea ce întărește ideea că acest drept este unul de uz într-o proprietate colectivă, nu un drept asupra unei proprietăți private.

Secăturile reprezintă o consecință și o dovadă a faptului că munții nu erau o proprietate individuală în care fiecare locuitor să aibă o parte determinată matematic după apartenența la un anumit neam. Vrâncenii au început să facă secături și curături în pădurile nestrăbătute ale munților obștești și în codrii din interiorul Vrancei, rămași pentru multă vreme în afara hotarelor satelor. Fiecare locuitor avea dreptul de a merge în ținutul împădurit și să sece cu toporul o porțiune de pământ, pentru a obține terenul necesar unei livezi, prisăci, construirii unei case. După aceea, etapa firească era curățarea locului de rădăcini, de unde și denumirea de curătură. În ținutul Vrancei, cea mai mare parte a proprietăților individuale a fost obținută prin secare. Documentele ce atestă aceste secături sunt numeroase, descriind în detaliu modalitățile prin care aceasta a fost obținută. Cele mai multe secături au fost făcute pe pământurile devălmășe ale Vrancei și, mai apoi, pe cele ale satelor vrâncene.

Dreptul de a deveni proprietarul unei secături implică ideea micșorării averii devălmășe prin muncă individuală și fără acordul obștesc, constituind un aspect interesant din punct de vedere juridic. Colectivitatea, proprietara munților în care se fac secăturile, nu este o asociație de coproprietari în individualizare deoarece, în această ipostază, fiecare dintre asociați ar trebui să-și mărginească dreptul de a face secături până la limita proporțională a dreptului său individual. În devălmășiiile obișnuite, care se împart pe bătrâni, urmașii unui anumit bătrân nu ar permite celor dintr-un alt neam să facă secături în muntele și pădurea comună fără o limită.

Odată obținută, secăturile sau curăturile devin proprietatea individuală a celor care le făceau.

Acest fragment face parte din lucrarea *Aspecte de geografie istorică și toponimie din bazinul Milcov* care a obținut un Premiu Special la faza națională a Concursului de Comunicări Științifice ale elevilor din învățământul liceal, desfășurată în luna iulie 2017, la Sfântu Gheorghe.

Alexandra Olteanu, cl. a XII-a B
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Dănuț Săcrieru

S-a petrecut în ianuarie

10 ianuarie 1475

Ștefan cel Mare obține o victorie răsunătoare împotriva turcilor în bătălia de la Podu Înalt (Vaslui). Această victorie dobândește recunoaștere internațională, în urma scrisorii-circulare pe care domnul Moldovei o trimite capetelor încoronate ale Europei, cărora le solicită sprijin pentru continuarea luptei antiotomane.

S-a petrecut în februarie

14 februarie 1888

Are loc inaugurarea Ateneului Român. Construirea clădirii s-a realizat între anii 1886-1888, după planurile arhitectului francez A. Galleron, pe baza subscripției publice, sub lozinca “Dați un leu, pentru Ateneu”.

S-a petrecut în martie

18 – 22 martie 1442

La 7 martie 1441, Iancu de Hunedoara devine voievod al Transilvaniei. În aceeași lună, la 18 martie 1442, are loc prima confruntare cu turcii, în calitate sa de voievod, la Sântimbru.

Deși înfrânt, Iancu își reorganizează rapid oastea, pornește în urmărirea lor și îi înfrânge pe turci la 22 martie 1442 în apropiere de Sibiu.

S-a petrecut în aprilie

8 aprilie 1866

Are loc alianța dintre Prusia și Italia împotriva Imperiului Habsburgic. Pentru Prusia, războiul inițiat cu Habsburgii reprezenta a doua etapă, cea mai consistentă, în procesul de unificare a Germaniei în jurul său și s-a finalizat prin bătălia de la Sadowa care, prin victoria Prusiei, îi aduce acesteia hegemonia asupra Confederației Germane. Italia a avut și ea un profit important de pe urma înfrângerii Habsburgilor, alipind Veneția.

S-a petrecut în mai

10 mai 1866

Carol de Hohenzollern-Sigmaringen depune în fața parlamentului jurământul său, în calitate de principe al României.

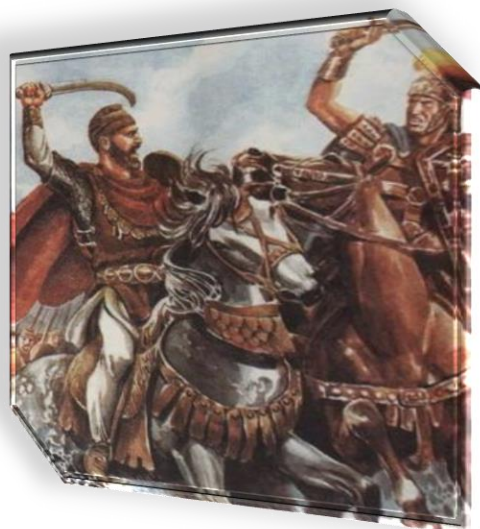
În lunga sa domnie a contribuit semnificativ la modernizarea și creșterea prestigiului României, Punând bazele monarhiei constituționale și asigurând independența statului român.

În semn de recunoștință, până la instalarea regimului comunist, ziua de 10 mai a fost sărbătorită ca zi națională a României.

S-a petrecut în iunie

4 iunie 105

Începe al doilea război dintre Decebal și Traian. În această zi, armatele romane, în frunte cu Traian, se imbarcă, părăsind Italia de la Brundissium. După o deplasare susținută, trupele romane pătrund în Dacia pe la Drobeta, îndreptându-se cu relativă ușurință spre Sarmizegetusa, înaintarea romană fiind facilitată atât de pozițiile pe care deja le ocupau în urma războiului din anii 101-102, cât și de alăturarea unor pileati daci trupelor romane.

S-a petrecut în iulie

4 iulie 1776

În cadrul Congresului Continental al coloniilor engleze din America de Nord, desfășurat la Philadelphia, este semnată Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii.

Autorul primei schițe a declarației este Thomas Jefferson, iar varianta sa finală a fost semnată de toți cei 56 membri din delegație, reprezentanți ai celor 13 colonii americane.

S-a petrecut în august

2 august 338 î.Hr.

A avut loc bătălia de la Cheroneea, în s-au confruntat armatele macedonene, conduse de Filip al II-lea și armatele ateniene, aliate cu cele tebane.

Alianța dintre Atena și Teba a fost rezultatul demersului diplomatic al faimosului orator Demostene, cunoscut prin incisivele sale „Filipice”. Demostene însuși a participat la bătălie, încheiată cu victoria macedonenilor.

Victoria lui Filip al II-lea la Cheroneea a marcat instalarea hegemoniei macedonene asupra Greciei.

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Perle...de la alții...

“Cu ajutorul câinelui, Vitoria Lipan și-a găsit foarte repede zăcămintele soțului”.

“În 1877 trupelor rusești li s-a permis să traverseze teritoriul României, împreună cu tancuri și avioane, iar românii le-au dat mâncare și cazare contracost”.

“Drumeții veneau la Hanul Ancuței pentru a mânca și a bea vin din ulcicile noi că alea vechi erau sparte!”

...și de la noi

“Autonomiile locale se aflau sub marea unire”

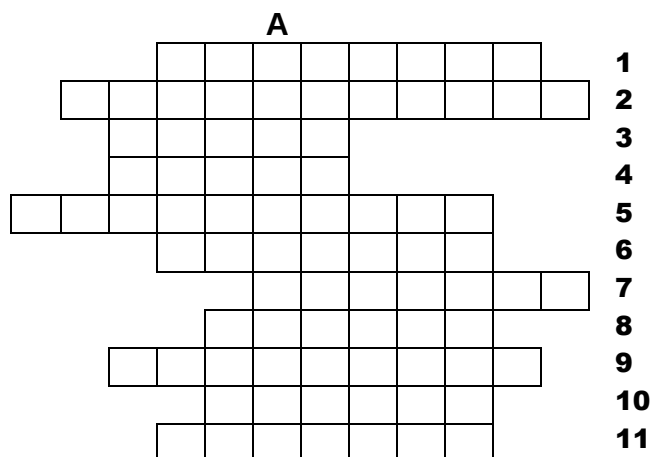
“Revoluția este acel moment când unii oameni vor ceva mai mult și nu li se cuvine din prima așa că se răzbună pentru acel lucru”.

“Reforma este o urmare a consecințelor”

**Prof.. Elena Corina Agache,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani**

Estivală

B

1. Oraș situate la nord de Constanța, în apropierea căruia se află o tabără de vacanță pentru elevi.
2. Municipiu din Județul Suceava, importantă stațiune balneară, situate la confluența râurilor Bistrița și Dorna.
3. Stațiune montană situată în Județul Gorj, pe versantul sudic al Munților Parâng.
4. Stațiune din Județul Neamț, situată la poalele Masivului Ceahlău.
5. Localitate situată pe țărmul Mării Negre, destinată, cu precădere, vacanțelor tinereții.
6. Zonă de mare atracția pentru petrecerea concediului în sezonul estival.
7. Lanț muntos care traversează România, în care se află numeroase locuri turistice.
8. Perla litoralului românesc.
9. O altă stațiune situată pe litoralul românesc, vestită prin aspectul ei insolit (2 cuvinte).
10. Importantă stațiune montană, municipiu situate la poalele Tâmppei, zonă de mare atracția turistică.
11. Altă frumoasă stațiune din Județul Brașov, orașul situat la cea mai mare altitudine din România

La o dezlegare corectă, pe vertical A-B veți afla termenul compus care desemnează cel mai important moment din viața de elev (2 cuvinte).

Fenomen carstic
(Monoverb: 3-7)

La coafor
(Monoverb: 3-8)

Pagină realizată de prof. Elena Hrușcovich
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

1. <i>Candele în cer</i> , prof. Doina Adetu	p. 3
2. <i>Clonarea reproductivă-probleme etice și psihosociale</i> , prof. Nela Nicoleta Ghiorghită	p. 5
3. <i>Marele Sfinx de la Giza</i> , prof. Constantin Teodor	p. 9
4. <i>Rugăciunea</i> , prof. Liliana Popa	p.12
5. <i>Erasmus+</i> , o experiență profesională inedită, prof Daniela Anișoara Ciolpan	p.15
6. <i>Îndumnezeirea-dogma centrală a ortodoxiei</i> , prof. Nicoleta Stanciu	p.17
7. <i>Sfântul Nectarie Taumaturgul</i> , Nela Cristian, cl. a XI-a F	p.19
8. <i>Maica Domnului – model de smerenie și sfințenie</i> , Ana Maria Bucălău, cl. a XI-a	p.21
9. <i>Paștele în Europa</i> , prof. Roxana Vlăsceanu	p.23
10. <i>Niobe</i> , prof. Elena Miron	p.25
11. <i>Niobe</i> , Miruna Răduță, cl. a X-a D	p.27
12. <i>O expresie cu năbădăi...de exprimare</i> , prof. Mihaela Antonache	p.28
13. <i>Hotărnicia vrânceană</i> , Alexandra Olteanu, cl. a XII-a B	p.29
14. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.34
15. <i>Ridendo</i> , prof. Elena Corina Agache	p.38
16. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 39

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880
ISSN-L = 2285 – 0880